

Hồi 19

Liều Âm Hoa Minh Hựu Nhất Ngon

Nhạc Hạc:

- Thân phận của hấn có thể cũng giống như người, đều là thuộc hạ của Thiên Ma, cho nên bây giờ đã đến lúc người phải suy nghĩ kỹ xem, theo ta thì " Thiên Ma " đã không cần người nữa, cho nên mới dùng thủ đoạn này, khiến người sẽ chết trong tay bọn ta .

Âu Dương Trường Phong liền biến sắc mặt nhưng vẫn cười ha hả:

-Không thể nào, nếu bảo rằng có người nào muốn gỡ thủ đoạn, thì e rằng không phải là Thiên Ma, mà chính là người .

Nhạc Hạc:

-Ta ?

Âu Dương Trường Phong cười lớn:

-Không sai, người đặt điều nói dối, muôn lung lay lòng tin của ta, dụ ta cung khai, ha ha, đừng nằm mơ nữa ?

Nhạc Hạc cười:

-Nếu không có gã trung niên đó , làm thế nào bọn ta đến được Ngô trang ?

Âu Dương Trường Phong không lên tiếng trả lời, vẫn cúi đầu ăn mì nhưng thái độ đã không được bình tĩnh như trước đây, rõ ràng lòng tin của hấn đã bắt đầu lung lay.

Không bao lâu hấn đã ăn hết tô mì, Nhạc Hạc lại điểm vào tê huyết của hấn , sau đó bằng bố mười ngón tay cho hấn, khi băng đến ngón tay cuối cùng trời đã hừng sáng.

Tư Mã Như Long:

-Các người đã thức suốt một đêm chắc mệt mỏi lắm rồi, hãy về phòng nghỉ ngơi một lát đi .

Nhạc Hạc quay sang Cảnh Huệ Khanh:

-Tỷ tỷ về phòng nghỉ ngơi trước đi .

Cảnh Huệ Khanh:

-Không cần, ta không thấy mệt.

Nhạc Hạc:

-Lát nữa còn phải lên đường.

Cảnh Huệ Khanh:

-Không sao đâu.

Tư Mã Như Long:

-Cảnh cô nương cứ đi nghỉ ngơi một lát, ở đây đã có lão canh giữ dù hấn có mọc cánh cũng không có thoát thân được.

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười:

-Thật sự ta không thấy mệt mỗi chữ đâu phải sợ hấn bỏ trốn.

Tư Mã Như Long cười:

-Không mệt, lên giường nằm nghỉ một chút đi cũng tốt hơn, tịnh dưỡng tinh thần để lát nữa lên đường.

Nhạc Hạc thấy lão cứ khuyên bảo mãi, không muốn làm phật lòng lão liền đứng dậy:

-Được , để tại hạ nằm nghỉ một lát... gian phòng ở bên phải có đúng không ?

Tư Mã Như Long:

-Đúng vậy , cả hai gian phòng ở bên phải, Cảnh cô nương có thể chọn gian phía ngoài.

Cảnh Huệ Khanh lên tiếng cảm tạ, cất bước rời khỏi.

Tư Mã Như Long đợi khi nàng đi khỏi, rồi quay sang nói với Nhạc Hạc:

-Người cũng nên nghỉ một lát đi .

Nhạc Hạc:

-Không, trời đã sáng rồi, tại hạ ngồi nghỉ một lát rồi sẽ đi mua một chiếc xe.

Tư Mã Như Long:

- Cần phải mua một ít lương khô nữa để ăn dọc đường, chuyến đi lần này chúng ta phải đi nhanh hơn.

Nhạc Hạc:

- Đúng vậy.

Tư Mã Như Long:

-Tên Tam Cước La Hán không biết giở trò gì đến giờ vẫn mất dạng, nếu có thêm lão thì dọc đường sẽ bớt lo lắng.

Nhạc Hạc:

-Đúng vậy, các lão tiên bối không biết có xảy ra việc gì không ?

Tư Mã Như Long lắc đầu:

-Không có đâu, nhưng lão hồ đồ lắm, thường bỏ bê công việc mà đi nhậu nhẹt, khi uống xong thì quên hết mọi việc.

Nhạc Hạc cười:

-Một người như vậy cũng khá lý thú đấy .

Tư Mã Như Long:

-Người có gặp lại bọn Đông Hải bang chủ không?

Nhạc Hạc:

-Không, từ khi chia tay ở Cổ lãnh, tại hạ chưa hề gặp lại mấy vị tiên bối đó .

Tư Mã Như Long mỉm cười lạnh lùng;

-Đông Hải bang chủ Trình Lục An, Nam Hoang Du Hiệp Trung Hoàn, Tây Tạng Hiệp Vương Cổ ảnh và Âm Dương song kiếm đều là loại người như vậy, nhưng lúc thật sự có việc thì không thấy bóng dáng của họ .

Nhạc Hạc:

-Họ không có bổn phận phải giúp tại hạ truy tầm hung thủ, tại hạ không trách họ đâu .

Tư Mã Như Long:

-Nhưng nếu họ chịu giúp sức cho người, thì dù là mười lên hung thủ cũng có thể tóm được.

Nhạc Hạc:

-Ồ !...

Tư Mã Như Long:

-Nhút là Đông Hải bang chủ và Âm Dương song kiếm, họ thường đi lại trong võ lâm Trung Nguyên, chỗ nào có động tĩnh gì họ đều biết cả, ta nghĩ nếu họ giúp người truy tìm hung thủ, không phải là việc khó khăn gì.

Nhạc Hạc:

-Ồ !...

Tư Mã Như Long cười:

-Lão phê bình họ như vậy, người có cảm thấy ngạc nhiên không?

Nhạc Hạc:

-Không.

Thật ra hẳn cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng hẳn không trông chờ tất cả võ lâm cao nhân đều đến giúp hẳn truy tìm hung thủ, nên về việc Đông Hải bang chủ chỉ hứa giúp đỡ hẳn bằng miệng, hẳn không phật lòng chút nào.

Hắn quay đầu nhìn ra cửa sổ rồi đứng dậy nói:

-Trời đã sáng rồi, tại hạ đi mua xe đây.

Tư Mã Như Long:

-Được, đi sớm về sớm.

Nhạc Hạc liền rời khỏi phòng đến gian phòng thứ ba đưa tay đẩy cửa, khẽ gọi:

-Tỷ tỷ, tỷ tỷ ngủ chưa ?

Cảnh Huệ Khanh liền lên tiếng trả lời:

-Chưa, có việc gì không?

Nhạc Hạc:

-Không có gì, tiểu đệ ra phố để mua một chiếc xe lập tức trở về, tỷ tỷ nghỉ thêm một lát đi .

Dứt lời định cất bước đi .

Cảnh Huệ Khanh bước ra :

-Ta đi cùng người .

Nhạc Hạc:

-Không, tỷ tỷ nên ở lại đây, giúp đỡ Tư Mã tiên bối cảnh giữ tên tặc tử đó .

Cảnh Huệ Khanh cười :

-Bây giờ trời đã sáng rồi, kẻ thù dù có to gan đến đâu cũng không dám liều lĩnh vào Khách sạn cứu người, ta chỉ lo lắng cho người một mình đi ra phố.

Nhạc Hạc:

-Kẻ thù đã không dám liều lĩnh vào Khách sạn để cứu người, chẳng lẽ lại dám công kích tiểu đệ ở ngoài phố?

Cảnh Huệ Khanh:

-Rất có thể.

Nhạc Hạc:

- Tỷ tỷ cứ yên tâm, không có việc gì đâu .

Cảnh Huệ Khanh đóng cửa phòng lại, bằng giọng nói cương quyết:

- Không ! Ta phải đi cùng với người .

Nhạc Hạc nói không lại nàng, đành cười nói:

-Thôi được, đi thì đi.

Hắn trở lại nói với Tư Mã Như Long một tiếng, rồi cùng Cảnh Huệ Khanh rời khỏi khách sạn.

Tư Mã Như Long thấy họ đã rời khỏi, liền đóng cửa phòng lại đến trước mặt Âu Dương Trường Phong mỉm cười:

-Họ đã đi rồi.

Âu Dương Trường Phong vội vàng:

-Mau giải huyết cho ta !

Nụ cười của Tư Mã Như Long bỗng trở nên gian xảo, chậm rãi nói:

-Đừng vội ...

Âu Dương Trường Phong biến sắc:

-Tại sao?

Tư Mã Như Long:

-Tối hôm qua, quả thật có một người trung niên đã dẫn họ tới Ngộ trang !

Trong lòng của Âu Dương Trường Phong hình như đang rung động rất kịch liệt, kinh ngạc hỏi:

-Hắn là ai ?

Tư Mã Như Long:

-Người của bọn ta !

Âu Dương Trường Phong hoảng sợ:

-Vậ nghĩa là sao?

Tư Mã Như Long:

-Thiên Ma bảo rằng thân phận của người đã bại lộ cho nên đành phải hy sinh người.

Âu Dương Trường Phong sắc mặt trắng bệch run rẩy nói:

-Nhưng người đã biết ta không hề tiết lộ điều gì ?

Tư Mã Như Long lạnh lùng:

-Bây giờ thì không tiết lộ nhưng đến Ngũ lão hội thì không bảo đảm.

Âu Dương Trường Phong vội vàng:

-Không, chỉ cần người cứu thoát ta thì họ sẽ không bao giờ tìm ra manh mối nữa .

Tư Mã Như Long lắc đầu:

-ý của Thiên Ma là sau khi ta giết người cả ta cũng phải tìm nơi để ẩn náu, vậy thì Ngũ lão hội mới không tin vào lời của Nhạc Hạc vì cho đến bây giờ vẫn chưa có người ngoài nhìn thấy người.

Âu Dương Trường Phong định mở miệng la lên ...

Nhưng Tư Mã Như Long liền tung chưởng như sấm sét nhắm vào yết hầu của hắn cười ha hả:

-Đừng buồn nữa, mười ngón tay của người đã bị đứt lìa, tiếp tục sống trên thế gian này đâu còn ý nghĩa gì nữa, trái lại còn có thể thoát kiếp đọa đày .

Nói đến đây, đột nhiên ra tay dùng sức bẻ cổ của hắn rồi hai ngón điểm ra, nhắm vào huyệt tâm của hắn.

Âu Dương Trường Phong liền không lên tiếng được.

Tư Mã Như Long lạnh lùng tiếp:

-Đây là ý của Thiên Ma, nếu người không cam lòng, sau khi chết có thể đến tìm hắn, không liên can đến ta !

Đứt lời, tay trái bóp miệng hắn mở ra, tay phải đút vào miệng hắn kéo lưỡi của hắn ra rồi ra sức đập mạnh vào cằm của hắn, phần lưỡi bị kéo ra tức thì bị răng cắn đứt lìa.

Chớp nhoáng máu chảy như suối.

Âu Dương Trường Phong vì lên tiếng không được, khuôn mặt co rút vì quá đau đớn, toàn thân run rẩy dữ dội .

Tư Mã Như Long sợ bị máu văng trúng nên liền nháy ra cười nói:

-Xong rồi, lúc bọn họ trở về chắc chắn sẽ nghĩ rằng người chịu đựng không nổi sự dày dạn nên đã cắn lưỡi tự tử, còn lão vì sơ xuất trong việc canh giữ, nên cảm thấy xấu hổ mà bỏ đi... ha ha .

Cất tiếng cười xong liền mở cửa bỏ đi ...

Một giờ đồng hồ sau Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh đi trên một chiếc xe ngựa về đến trước cửa Lạc Dương cổ thành, hấn đậu xe xong, nói với Cảnh Huệ Khanh:

-Tỷ tỷ còn vật vụn gì để ở trong phòng không?

Cảnh Huệ Khanh:

-Không.

Nhạc Hạc:

-VẬY TỶ TỶ KHÔNG CẦN XUỐNG XE ĐỂ TIỂU ĐỆ VÀO TRONG DẪN HẤN RA ĐƯỢC RỒI.

Hấn đi vào Khách sạn nói với trưởng quầy:

-Trưởng quầy người tính xem tiền phòng bao nhiêu, bọn ta phải rời khỏi đây.

Trưởng quầy dùng bàn toán tính toán một hồi:

-Tổng cộng một lượng hai.

Trả tiền xong, hấn vừa định đi vào, trưởng quầy lại lên giọng:

-Vị lão khách quan có cùng đi không?

Nhạc Hạc:

-Có .

Trưởng quầy:

-Lão vừa đi khỏi.

Nhạc Hạc nghe vậy liền hỏi:

-Lão đi khỏi rồi à?

Trưởng quầy:

-Đúng vậy, khách quan vừa rời khỏi không bao lâu thì lão cũng rời khỏi đây.

Nhạc Hạc ngạc nhiên:

-Chỉ một mình lão thôi à ?

Trưởng quây:

-Đúng vậy.

Nhạc Hạc không tin rằng Tư Mã Như Long lại rời khỏi Khách sạn, lắc đầu cười nói:

-Chắc người đã nhìn lầm người ?

Lúc này Cảnh Huệ Khanh ngồi trên xe đã nghe được những lời nói của Trưởng quây, liền vội vàng xuống xe đi vào Khách sạn:

-Việc gì vậy?

Nhạc Hạc chỉ vào trưởng quây cười:

-Vi trưởng quây này bảo rằng Tư Mã tiên bối đã bỏ đi .

Cảnh Huệ Khanh:

- Mau vào trong xem sao .

Dứt lời liền đi nhanh vào trong.

Hai người vội vàng chạy đến gian phòng của mình, mở cửa phòng ra chỉ thấy Âu Dương Trường Phong gục đầu sang một bên, máu từ trong miệng chảy ra, nhuộm đỏ cả ngực, chảy đầy dưới đất.

Nhạc Hạc chứng hứng.

Cảnh Huệ Khanh hoảng sợ thất sắc:

-Trời đất, xảy ra việc gì vậy?

Nhạc Hạc tuy cũng hoảng sợ, nhưng không lúng túng, sau khi chứng hứng giây lát liền kéo Cảnh Huệ Khanh vào phòng, nhanh chóng đóng cửa lại, nói khẽ:

-Đừng la lớn, tránh kinh động những người xung quanh.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu, cố gắng ức chế cảm xúc của mình.

Nhạc Hạc bước tới quan sát, nhanh chóng nhìn ra được lưỡi của Âu Dương Trường Phong đã bị đứt lìa, liền lên tiếng :

-Hắn đã tự tử!

Cảnh Huệ Khanh không dám bước tới nhìn quay lưng lại, nói:

-Cẩn lưỡi tự tử à?

Nhạc Hạc:

-Đúng vậy!

Cảnh Huệ Khanh:

-Hắn chết chưa?

Nhạc Hạc banh đôi mắt của Âu Dương Trường Phong ra quan sát rồi nói:

-Chết rồi !

Cảnh Huệ Khanh cảm thấy ngạc nhiên:

-Lạ thật, tại sao Tư Mã tiền bối không ngăn cản hắn?

Vẻ mặt của Nhạc Hạc nghiêm túc:

-Khi một người đã quyết định cắn lưỡi tự tử thì không có ai có thể ngăn cản được, việc này cũng không thể trách Tư Mã tiền bối.

Cảnh Huệ Khanh:

- Nhưng lão đã đi đâu rồi?

Nhạc Hạc:

-Chắc là ra phố là để tìm bọn ta.

Cảnh Huệ Khanh:

-Theo lời trưởng quậ, sau khi chúng ta rời khỏi đây không bao lâu thì lão cũng bỏ đi, nếu như vậy thì chúng ta vừa rời khỏi khách sạn, hắn đã cắn lưỡi tự tử.

Nhạc Hạc:

-Không sai.

Cảnh Huệ Khanh:

-Nhưng hắn luôn miệng bảo rằng sẽ có người đến cứu hắn , tại sao lại phải tự tử ?

Nhạc Hạc hồi hận :

-Đây là lỗi của tiểu đệ, có thật chỉ liên tâm, tiểu đệ không nên chặt đứt mười ngón tay của hắn, chắc hắn chịu đựng không nổi sự đau đớn nên mới tự tử .

Cảnh Huệ Khanh:

-Hắn chết đi, manh mối điều tra hung thủ của chúng ta lại đứt đoạn !

Nhạc Hạc:

-Đúng vậy, tiểu đệ thật đáng chết.

Cảnh Huệ Khanh:

-Người cũng đừng nên tự trách mình, người của hấn mặt người dạ thú, có chết một vạn lần cũng không thể chuộc lại tội của hấn, chặt đứt mười ngón tay của hấn đầu nhằm nhò gì .

Nhạc Hạc:

- Không nên nói như vậy...

Cảnh Huệ Khanh:

-Thôi! Đừng nói nữa, hãy mau xử lý thi hài của hấn, chúng ta đưa hấn ra ngoài thành để chôn cất.

Nhạc Hạc gật đầu liền cởi chiếc áo dính máu của Âu Dương Trường Phong ra lau sạch vết máu dưới đất, rồi giấu chiếc áo vào gầm giường sau đó dùng một chiếc khăn bịt miệng của Âu Dương Trường Phong lại, rồi bồng hấn lên.

Cảnh Huệ Khanh mở cửa phòng ra xem xét rồi quay lại nói khẽ :

-Thái độ tự nhiên một chút, không được để cho người khác biết hấn đã chết.

Nhạc Hạc gật đầu:

-Đệ biết.

Cảnh Huệ Khanh liền bước ra ngoài.

Nhạc Hạc bồng Âu Dương Trường Phong theo sau, thái độ rất là tự nhiên cho nên tuy có người thấy hấn đang bồng một người , nhưng đều nghĩ rằng là một người bị thương hay bệnh nặng, không ai nhìn ra đó là một xác chết.

Họ đi ngang trước mặt trưởng quầy, một tên tiểu nhị mới phát giác hơi lạ, bước tới hỏi:

-Khách quan, người này bị sao vậy?

Cảnh Huệ Khanh đẩy hấn ra:

-Hấn bị trọng thương, thổ huyết, bọn ta dẫn hấn đi tìm đại phu !

Nhạc Hạc bước nhanh ra khỏi Khách sạn nhanh chóng bồng Âu Dương Trường Phong lên xe ngựa.

Lúc này một lên tiểu nhị khác dẫn ngựa của họ đến cười nói:

-Khách quan, ngựa của khách quan đây.

Nhạc Hạc liền nhảy xuống xe:

-Chúng ta sẽ dẫn theo hai con, còn một con gửi lại, chờ vị lão tiên sinh trở về Khách sạn, nhờ người nhắn lại bọn ta chờ lão ở Ngộ trang.

Tiểu nhị liền gật đầu vâng lời.

Nhạc Hạc dẫn hai con ngựa cột vào phía sau xe chờ đến khi Cảnh Huệ Khanh bước lên xe, rồi hấn cũng lên xe vung dây cương tiến thẳng về phía trước.

Hấn vừa vung dây cương , vừa chăm chú tìm kiếm Tư Mã Như Long, nhưng đã đến cửa đông thành vẫn không thấy bóng dáng của lão, đành phải chạy thẳng ra khỏi thành.

Xe ngựa đang chạy trên quan đạo ở ngoại thành, trái tim khẩn trương của Cảnh Huệ Khanh mới cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái:

-Người định đến Ngộ trang?

Nhạc Hạc:

-Đúng vậy, sau khi chôn cất hấn xong sẽ ở lại Ngộ trang một hai hôm.

Cảnh Huệ Khanh:

-Để làm gì?

Nhạc Hạc:

-Có lẽ Phạm Quế Anh sẽ trở về Ngộ trang để nghe ngóng tình hình, nếu chúng ta tóm được ả có thể lợi dụng ả để tìm kiếm Thiên Ma.

Cảnh Huệ Khanh:

-à !

Nhạc Hạc :

-Tình cảm giữa ả và Âu Dương Trường Phong hình như rất sâu đậm, rất có thể sẽ trở lại Ngộ trang để xem xét.

Cảnh Huệ Khanh:

-Nếu ả biết được Âu Dương Trường Phong đã rơi vào tay của chúng ta, thì sẽ không trở lại Ngộ trang nữa.

Nhạc Hạc:

-Đúng vậy, cứ chờ xem, bây giờ chỉ còn lại ả là niềm hy vọng duy nhất của chúng ta.

Cảnh Huệ Khanh:

-Nếu ả không đến, người có dự định gì?

Nhạc Hạc:

-Trước tiên ta đến phái Huỳnh Sơn, hóa giải sự hiểu lầm của họ với phái Bạch Hạc sau đó tìm cách tiếp tục truy xét hung thủ, tiểu đệ nghĩ rằng rất có thể Thiên Ma chính là hung thủ đã sát hại Ngũ lão tử tử có nghĩ đúng không?

Cảnh Huệ Khanh:

- Đúng vậy, chắc chắn là hấn.

Nhạc Hạc quay đầu nhìn về phía sau:

-Lạ thật, sao vẫn không thấy Tư Mã tiền bối đến đây?

Cảnh Huệ Khanh:

-Đúng vậy, nơi chúng ta mua xe ngựa cách Lạc Dương Cổ thành không xa lắm, chắc chắn lão phải hỏi thăm được, cũng phải đến đây rồi chứ .

Nhạc Hạc:

-Có thể nào Tư Mã tiền bối vì thấy Âu Dương Trường Phong cản lối tự tử , tự cảm thấy mình không còn cách nhiệm, nên cảm thấy xấu hổ rồi bỏ đi ?

Cảnh Huệ Khanh:

-Không đâu, như lời của người, khi một người quyết định cản lối tự tử thì không ai có thể ngăn cản được, đó không phải là lỗi của Tư Mã tiền bối .

Chạy thêm khoảng một giờ đã đến phía ngoài Ngộ trang, Nhạc Hạc ngừng xe trước cổng trang rồi xuống xe nói:

- Chúng ta vào trang lục soát trước đã .

Cảnh Huệ Khanh:

-Được.

Hai người liền vào trang lục soát.

Nhưng lục soát khắp trang vẫn không phát hiện được gì, Nhạc Hạc:

-Đi thôi chúng ta cho xe ngựa vào trong trang, sau đó chôn cất Âu Dương Trường Phong.

Trở lại nơi cổng trang, tầm nhìn của hai người vừa chạm vào chiếc xe ngựa, tức thì cả hai đều chưng hửng .

Vì bên cạnh chiếc xe ngựa có một người đàn bà đang đứng .

Người đàn bà này đáng lẽ không nên xuất hiện trước mặt của họ nhưng bây giờ lại ngang nhiên xuất hiện trước mặt họ !

Nàng ôm chặt thi hài của Âu Dương Trường Phong như một người mẹ đang ôm con, thái độ rất là bình tĩnh chỉ có đôi mắt chứa đầy những giọt nước mắt đau thương và tuyệt vọng.

Nàng chính là Phạm Quế Anh !

Nhìn thấy Nhạc, Cảnh hai người từ trong trang bước ra, nàng không hề có ý bỏ chạy vẫn bình tĩnh đứng yên.

Cảnh Huệ Khanh chưng hửng một lát liền định phóng tới, Nhạc Hạc kéo nàng lại, ra dấu với nàng hãy khoan ra tay, rồi lên tiếng :

-Phạm Quế Anh, người đến đây để làm gì ?

Phạm Quế Anh chậm rãi trả lời:

- Đến liệm thi hài của chồng ta, ta phải chính tay chôn cất chàng.

Nhạc Hạc:

-Hắn là chồng của người à ?

Phạm Quế Anh:

-Đúng vậy, tuy chúng ta chỉ là vợ chồng tạm bợ, nhưng trong thâm tâm của ta, chàng mới đúng là chồng của ta.

Nhạc Hạc:

- Ta tưởng Thân quyền Đặng Thịnh Long mới là chồng của người chứ?

Bỗng nhiên Phạm Quế Anh rơi lệ :

-Không ! Lão không phải là chồng của ta, lão chỉ là một đại gia giàu có mà thôi.

Nhạc Hạc:

-Vậy tại sao trước đây nàng lại chịu lấy lão ?

Phạm Quế Anh:

-Vì lão có tiền, có tiền thì khiến quý đẫy cối xay cũng được, đương nhiên cũng có thể chinh phục được một người đàn bà.

Nhạc Hạc:

-Người chưa bao giờ yêu lão?

Phạm Quế Anh:

-Đúng vậy!

Nhạc Hạc:

-Ân oán tình thù của hai người ta không rõ lắm, nhưng ta không cho rằng người là đúng.

Phạm Quế Anh:

-Ta cũng không trông mong có người hiểu được ta, tự ta hiểu ta thì đủ rồi .

Nhạc Hạc mỉm cười:

-Đúng vậy, nhưng hôm nay người cả gan dám xuất hiện trước mặt bọn ta, đủ thấy người thật lòng yêu Âu Dương Trường Phong, cũng đủ thấy người là một người đàn bà dám yêu dám hận, điều này ta rất nể phục.

Phạm Quế Anh:

-Đa tạ .

Nhạc Hạc:

-Có một việc ta cần nói rõ: Âu Dương Trường Phong không phải do ta giết, tự hấn cắn lưỡi chết mà thôi.

Phạm Quế Anh:

-Không !

Nhạc Hạc hừ khế, cười nói:

-Ta biết rằng người sẽ không tin.

Phạm Quế Anh:

-Ta tin lời của người, nhưng thật sự hấn không phải tử vận, mà là chết dưới tay của Tư Mã Như Long .

Nhạc Hạc ngạc nhiên thất thanh:

-Người bảo sao?

Phạm Quế Anh rơi lệ như mưa:

-Tư Mã Như Long thừa lúc các người đi mua xe ngựa đã ra tay giết hại hấn.

Nhạc Hạc mở to đôi mắt, kinh ngạc:

-Người nói bậy?

Phạm Quế Anh cười lạnh lùng:

-Không phải, lão già Tam Cước La Hán Cát Vạn Lý đã thừa lệnh Thiên Ma để tiếp cận các người, lần này vì chồng của ta đã bất cẩn để lộ thân phận, nên Thiên Ma đã ra lệnh cho Tư Mã Như Long .

ả nói đến đây sau lưng hình như bị vật gì đập mạnh vào, đột nhiên lão đảo bước tới hai bước rồi ngã xuống với vẻ mặt đau đớn .

Sau khi ngã xuống, hai tay vẫn ôm chặt thi thể của Âu Dương Trường Phong.

Bây giờ thì Nhạc, Cảnh hai người mới phát hiện lưng của ả bị trúng một mũi tên, thì ra đã có người lén lút dùng tên để giết hại ả .

Nhạc Hạc hoảng hết vội quát:

-Tỷ tỷ canh chừng ả, để tiểu đệ đuổi theo .

Vừa dứt lời , người đã như mũi tên phóng đến hướng đã phát ra mũi tên giết hại Phạm Quế Anh.

Cảnh Huệ Khanh vội vàng bước đến bên mình Phạm Quế Anh, đỡ ả dậy rồi la lên:

-Phạm Quế Anh ! Phạm Quế Anh .

Phạm Quế Anh vẫn còn hơi thở, miệng đang rỉ máu nghe tiếng gọi của Cảnh Huệ Khanh nở một nụ cười thê lương:

-Ta ... ta đã sớm biết... họ sẽ... sẽ không tha cho ta ...

Dứt lời đôi mắt đã từ từ sụp xuống, nụ cười thê lương trên khuôn mặt của ả cũng từ từ biến mất.

Cảnh Huệ Khanh biết ả không thể thoát khỏi tay tử thần vội hỏi:

-Mau nói với ta Thiên Ma là ai ? ở đâu ?

Phạm Quế Anh yếu ớt nói từng tiếng:

-Cửu ... Cung... Sơn... Thiên Ma cốc ngày... mười... lăm... tháng... ba ...

Nói đến đây thì đã tắt thở .

Cảnh Huệ Khanh chững hững giây lát rồi rút mũi tên trên lưng ả ra, kéo người ả sang một bên để ả nằm một bên rồi nhìn ả lẩm bẫm:

-Cửu Cung Sơn Thiên Ma cốc, ngày mười lăm tháng ba nghĩa là sao?

Đột nhiên nàng gượng cười, ngửa mặt nhìn lên bầu trời:

-Tỷ tỷ, ta định trả thù cho tỷ tỷ, nhưng bây giờ tất cả đã kết thúc, Đặng Thịnh Long, Vu Bảo Thoa và Phạm Quế Anh đang nằm ở đây, họ đều đã chết, kẻ gian ác đều đã nhận được quả báo, ta nghĩ ở tuổi vàng tỷ tỷ có thể nhắm mắt rồi.

Nàng chậm rãi đứng dậy, ánh mắt lại hướng về Phạm Quế Anh, ưu uất thở dài:

-Còn người bất kể người có phải là người đã giết hại tỷ tỷ của ta hay không, ta cũng rất nể phục người, và dù sao người cũng là một người đàn bà dám chết vì yêu !

Vừa nói dứt lời đã thấy Nhạc Hạc từ trong cánh rừng ở triền núi đối diện chạy ra, nhìn vẻ mặt giận dữ của hắn, đã biết hắn không lìm ra tên hung thủ lén lút bắn tên.

Hắn phóng nhanh về cổng trang vừa thấy Phạm Quế Anh nằm bất động liền biến sắc:

-ả chết rồi?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu.

Nhạc Hạc vội hỏi:

-ả có nói gì không?

Cảnh Huệ Khanh không trả lời ngay, trầm ngâm giây lát rồi lắc đầu

- Không, ả chết không kịp nói một tiếng nào .

Nàng đã lớn tiếng nói như vậy vì bỗng nhiên nàng nghĩ rằng phải trả lời như vậy.

Nhạc Hạc giậm chân:

-Tiếc thật, nếu ả có thể sống thêm giây lát nữa chắc chắn ả sẽ nói với chúng ta những gì có liên quan đến Thiên Ma.

Cảnh Huệ Khanh giả vờ tiếc nuối:

-Kể ra đối phương vì sợ ả sẽ tiết lộ bí mật của Thiên Ma, cho nên mới ra tay giết hại ả.

Nhạc Hạc tức tối:

-Kẻ gian cũng nhanh chân thật, không biết đã trốn đi đâu rồi !

Cảnh Huệ Khanh:

-Không hề để lại một chút vết tích?

Nhạc Hạc:

-Không có

Cảnh Huệ Khanh:

-Như vậy kẻ đó chắc là một tên cao thủ võ lâm, không chừng chính là Thiết Tản Khách Tư Mã Như Long.

Nhạc Hạc nhíu mày:

-Tỷ tỷ tin rằng những lời đó là sự thật à?

Cảnh Huệ Khanh:

-Đúng vậy, Thiết Tản Khách Tư Mã Như Long và Tam Cước La Hán Cát Vạn Lý chắc hẳn đúng là người của Thiên Ma mà không biết họ ở đâu.

Nhạc Hạc lắc đầu :

- Tiểu đệ thật không dám tin, hai người họ cũng rất có danh vọng trong võ lâm tại sao lại là người của Thiên Ma ?

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng:

-Trên đời này rất nhiều ngụy quân tử phật khẩu tà tâm có gì là lạ.

Nhạc Hạc thở dài:

-Thật đáng sợ, nhưng họ thừa cơ tiếp cận chúng ta với mục đích gì?

Cảnh Huệ Khanh:

-Hôm đó họ xuất hiện trên núi Huỳnh Sơn, với mục đích là không để chúng ta chết dưới tay của phái Huỳnh Sơn, vì nếu chúng ta chết đi thì phái Huỳnh Sơn và phái Bạch Hạc sẽ không xảy ra cuộc ác chiến, vậy mục đích của họ là gây mâu thuẫn ly gián để hai phái Huỳnh Sơn và Bạch Hạc xung đột với nhau để làm suy yếu thực lực của Ngũ đại phái . Sau đó họ theo chúng ta đến Lạc Dương với hai mục đích : Một là để khử trừ Âu Dương Trường Phong vì đã để lộ thân phận, hai là để hiểu rõ hành động của chúng ta bất cứ lúc nào để kịp thời có cách đối phó.

Nhạc Hạc:

-Bây giờ thân phận của họ đã bại lộ?

Cảnh Huệ Khanh:

-Vì họ không ngờ rằng cái chết của Âu Dương Trường Phong đã khiến Phạm Quế Anh phẫn nộ và phản bội Thiên Ma.

Ngưng một lát lại nói tiếp:

-Nhưng tuy chúng ta biết họ là người của Thiên Ma nhưng họ chỉ cần không xuất hiện trước mặt chúng ta thì chúng ta cũng chẳng làm gì được họ .

Nhạc Hạc giận dữ:

-Tiểu đệ chắc chắn sẽ tìm được họ, rất có thể họ là hai trong số những tên giả dạng Ngũ lão năm xưa .

Cảnh Huệ Khanh:

-Thôi bây giờ nóng giận cũng vô ích, chúng ta hãy chôn cất hai người chết này đi !

Nhạc Hạc không lên tiếng, quay lại đi vào trong trang lấy ra một cái cốc, đến chân núi phía sau trang đào một cái hố chôn cất Âu Dương Trường Phong và Phạm Quế Anh ...

Sau khi phụ giúp Nhạc Hạc chôn cất hai người xong bỗng nhiên Cảnh Huệ Khanh cười nói:

-Nếu Thần Quyền Đặng Thịnh Long biết chúng ta chôn cất họ cùng một huyệt, chắc sẽ giận nảy lên.

Nhạc Hạc:

-Con người có lúc rất khó để phân biệt thiện ác, theo quan niệm đạo đức, Phạm Quế Anh là một người vợ lãng loàn, nhưng theo quan niệm tình yêu thì ả lại là một người rất đáng thương.

Cảnh Huệ Khanh:

-Nếu năm xưa Đặng Thịnh Long đã dựa vào tiền tài để cưỡng ép ả làm thiếp thì càng đáng thương hơn nữa.

Nhạc Hạc:

-Có thể người của Đặng Thịnh Long không xấu chỉ là hơi háo sắc một chút, cuối cùng đã nhận một kết cục đáng buồn.

Hắn bỏ cốc xuống, ngược đầu lên cười:

-Tỷ tỷ, nếu như lời nói của họ là sự thật , thì tỷ tỷ không trả được thù rồi.

Cảnh Huệ Khanh:

-Đúng vậy, việc này đã khiến ta ngộ ra một đạo lý thiện hữu thiện báo, đến lúc người, người không đến tìm hắn, hắn cũng khó thoát lưới trời.

Nhạc Hạc:

-Lời nói tuy có lý nhưng chúng ta không thể không truy cứu hung thủ đã sát hại Ngũ lão.

Cảnh Huệ Khanh:

-Đương nhiên.

Nhạc Hạc:

-Tất cả manh mối đều đã đứt đoạn, chúng ta làm gì bây giờ ?

Cảnh Huệ Khanh:

-Trước đến chúng ta hãy đến hai phái Huỳnh Sơn và Bạch Hạc, nói tất cả sự thật với họ, hóa giải sự hiểu lầm của hai bên, sau đó sẽ tính tiếp.

Nhạc Hạc lắc đầu:

-Đành phải như vậy... đi thôi !

Hai người liền trở về cổng chính của Ngô trang, bàn bạc một hồi quyết định bỏ lại xe ngựa, lập tức khởi hành.

Nhạc Hạc lấy lại gói lương khô để ở trong xe, nhét vào một cái túi vải ở sau yên ngựa rồi đồng loạt lên ngựa với Cảnh Huệ Khanh, lại bắt đầu một cuộc hành trình đặng đặng ...

Hai người sánh vai đi được vài dặm đến một khu đất bằng phẳng, Cảnh Huệ Khanh nhìn xung quanh không có ai liền kéo dây cương:

-Chúng ta đi chậm một chút đi .

Nhạc Hạc cũng kéo dây cương:

-Tỷ tỷ mệt rồi à ?

Cảnh Huệ Khanh lắc đầu:

-Không ... ta có một việc muốn nói với người .

Nàng lại quay đầu nhìn xung quanh cười nói:

-ở đây địa thế bằng phẳng , dù cho một người theo dõi chắc chắn hẳn cũng không nghe được lời nói của chúng ta phải không?

Nhạc Hạc:

-Không sai !

Cảnh Huệ Khanh mỉm cười:

-Vậy ta có thể nói sự thật rồi ... hôm nay là ngày mừng hai tháng ba, đúng không ?

Nhạc Hạc:

-Đúng vậy .

Cảnh Huệ Khanh:

-Còn mười ba ngày nữa, ta nghĩ chắc chúng ta đến kịp Cửu Cung Sơn ...

Nhạc Hạc ngạc nhiên:

-Đến Cửu Cung Sơn làm gì ?

Cảnh Huệ Khanh:

-Lúc này ở cổng Ngộ trang, ta sợ có người núp ở xung quanh nghe lén, nên không dám nói thật, thật ra Phạm Quế Anh trước khi chết có nói...

Nhạc Hạc vui mừng vội vàng hỏi:

-ả đã nói gì?

Cảnh Huệ Khanh:

-Ta hỏi ả Thiên Ma là ai và ở đâu ? ả trả lời là " Cửu Cung Sơn Tiêu Ma cốc, mười lăm tháng ba."

Câu nói sau là ngày tháng có nghĩa là ta vẫn chưa đoán ra bây giờ có thể khẳng định Cửu Cung Sơn Thiên Ma cốc chắc chắn là chỗ ở của Thiên Ma .

Nhạc Hạc vừa sợ vừa mừng:

-Tốt quá, vậy chúng ta mau đến Cửu Cung Sơn để xem sao.

Cảnh Huệ Khanh:

-Đừng vội, chúng ta hãy đi về hướng đông vài hôm đến khi xác định không ai theo dõi, mới quay lại đi Cửu Cung Sơn.

Nhạc Hạc:

-Được, cứ làm như vậy .

Cảnh Huệ Khanh cười:

-Đó gọi là " Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh lai nhứt thôn", cứ tưởng rằng manh mối truy tìm Thiên Ma đã bị đứt đoạn, không ngờ Phạm Quế Anh lại phản bội khiến chúng ta biết được chỗ ở của Thiên Ma.

Nhạc Hạc:

-Đúng vậy.

Cảnh Huệ Khanh:

-Người có biết có một " Thiên Ma Cốc " ở Cửu Cung Sơn không?

Nhạc Hạc:

-Chưa từng nghe qua ba chữ "Thiên Ma Cốc " này, có thể là tên do họ tự đặt ra.

Cảnh Huệ Khanh:

-Không sai, chỉ cần đến Cửu Cung Sơn, chắc chắn có thể tìm được, bây giờ ta chưa hiểu câu " mười lăm tháng ba ", Phạm Quế Anh nói ra thời điểm này, không biết có dụng ý gì?

Nhạc Hạc:

-Có phải muốn chúng ta đến Thiên Ma Cốc ở Cửu Cung Sơn trước ngày mười lăm tháng ba?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu:

- Hình như là như vậy, tại sao lại nhất định đến đó trước ngày mười lăm tháng ba?

Nhạc Hạc:

-Về điều này tiểu đệ vẫn chưa đoán ra được.

Cảnh Huệ Khanh:

-Điều này rất quan trọng, chúng ta cần thiết phải đoán ra...

Nhạc Hạc trầm tư:

-Có thể ý của ả bảo rằng ngày mười lăm tháng ba Thiên Ma sẽ xuất hiện ở Thiên Ma Cốc.

Cảnh Huệ Khanh lắc đầu:

-Theo ta thì không phải vậy đâu.

Nhạc Hạc:

-Nếu không thì vào mười lăm tháng ba sẽ có sự việc trong đại xảy ra ở Thiên Ma Cốc.

Cảnh Huệ Khanh:

-ừ ! Rất có thể như vậy.

Nhạc Hạc:

-Dù gì đi nữa, chúng ta phải đến Cửu Cung Sơn trước ngày mười lăm tháng ba thì sẽ rõ sự việc.

Cảnh Huệ Khanh:

-Nếu chúng ta đến hai phái Huỳnh Sơn và Bạch Hạc trước thì có kịp đến Cửu Cung Sơn trước ngày mười lăm tháng ba hay không?

Nhạc Hạc lắc đầu:

-Không kịp, từ đây đến Cửu Cung Sơn nhanh nhất cũng phải mất mười ngày mà hôm nay đã là mùng hai tháng ba không đủ thời gian để đến hai phái Huỳnh Sơn và Bạch Hạc nữa đâu .

Cảnh Huệ Khanh:

-Ta chỉ lo lắng với lực lượng của hai ta khó mà đối địch với đám đông địch thủ ở Thiên Ma Cốc, nếu có thể mời thêm một số cao thủ giúp sức, mới có thể tiêu diệt trọn ổ bọn họ.

Nhạc Hạc:

-Bây giờ đi đâu mà mời người đến giúp sức?

Cảnh Huệ Khanh:

-Đúng vậy.

Nhạc Hạc:

-Thật ra có người giúp sức hay không cũng chẳng sao, bây giờ tiểu đệ chỉ muốn biết được Thiên Mã là ai ? Mà hẳn có phải là hung thủ đã giết hại Ngũ lão hay không, biết rõ hai điều này, rồi từ từ tóm bắt hẳn cũng không trễ.

Cảnh Huệ Khanh gật đầu:

-Vậy thì khi ta đến Cửu Cung sơn, tốt hơn hết nên thay đổi diện mạo...

Hai người vừa đi vừa quan sát tình hình phía sau. Ngày hôm đó, đi hơn trăm dặm đường, vẫn không phát hiện có người theo dõi .

Ngày hôm sau, hai người tiếp tục đi về hướng đông vẫn không phát hiện có người theo dõi, nên vào sáng ngày thứ ba, hai người quay lại hướng nam, đi liền ba ngày, xuyên qua tỉnh Hà Nam, từ núi Kê Công đi vào tỉnh Hà Bắc, tiếp tục tiến về phía nam.

Ngày mười ba tháng ba, đã đến huyện hàm Ninh, đi thêm hơn một dặm nữa thì đến Cửu Cung Sơn... nơi toa lạc của Thiên Ma Cốc.

Hôm đó hai người tìm được một hộ nông gia ở ngoại thành huyện Hàm Ninh.

Được sự đồng ý của gia chủ gửi hai con ngựa lại, rồi đến một nơi hẻo lánh để thay đổi diện mạo, rồi tiếp tục tiến về Cửu Cung sơn.

Trưa ngày mười bốn tháng ba hai người đã đến triền bắc của Cửu Cung Sơn, đang tìm đường lên núi.

Hai người không biết Thiên Ma Cốc tọa lạc ở đâu nhưng nghĩ rằng chắc sẽ ở sâu trong núi, nên sau khi lên núi, vượt qua nhiều ngọn đồi tiến sâu vào trong núi .

Đi sâu khoảng mười mấy dặm, trời đã từ từ sụp tối .

Cảnh Huệ Khanh đi liền mấy ngày, bây giờ đã cảm thấy mệt mỏi liền ngồi xuống một tảng đá ở vách núi:

-Chúng ta nghỉ ngơi tí đã .

Nhạc Hạc ngồi xuống lấy khăn lau mồ hôi :

- Cửu Cung Sơn này càng lên càng dốc, đi lên thật khó khăn.

Cảnh Huệ Khanh:

-Nếu trèo lên được một cách dễ dàng thì Thiên Ma sẽ không lập " tổng đàn " tại đây.

Nhạc Hạc:

-Ngay đêm nay chúng ta phải tìm ra Thiên Ma Cốc vì ngày mai là ngày mười lăm tháng ba rồi.

Cảnh Huệ Khanh:

-Đúng vậy.

Nhạc Hạc:

-Đúng như tên gọi Thiên Ma Cốc phải là một cái " cốc " chắc chắn đó là một sơn cốc rất bí ẩn, muốn tìm ra nó chỉ có thể lợi dụng thời gian đêm tối này.

Cảnh Huệ Khanh:

-Nghĩa là sao?

Nhạc Hạc:

-Nếu như Thiên Ma Cốc là " tổng đàn " của kẻ địch, vậy thì trong cốc ắt phải có phòng xá mà phòng xá thì ắt phải có ánh đèn.

Cảnh Huệ Khanh cười:

-Đúng, nếu phát hiện sơn cốc nào có ánh đèn thì chắn chắn đó là Thiên Ma Cốc.

Nhạc Hạc lấy lương khô ra:

-Chúng ta ăn chút lương khô rồi tiếp tục tìm kiếm .

Hai người ăn chút lương khô, rồi uống một chút nước suối, Cảnh Huệ Khanh cảm thấy thể lực đã hồi phục lại tiếp tục khởi hành lên đường.

